

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αγαπητέ μου,

Άκουσε μιάν απλήν ιστορία, τιποτένια σχεδόν' άλλ' όχι και τόσο τιποτένια, γιατί μᾶς δείχνει με τί παραξενιαν ή Μοίρα κινεί και φέρνει εδώ κ' εκεί συχνά πικρά τους Περικλέτους και τους Φασουλήδες της, έτσι για δική της διασκέδαση, θαρροείς. Η ιστορία μπορούσε να γίνη και διήγημα της λεγομένης ψυχολογικῆς σχολῆς εἶνε και θέμα για ποίημα του Άινε.

Ήταν δυο ἀδέρφια' ο ένας ἔγραφε τραγούδια, κι ο άλλος τραγουδοῦσε τὰ τραγούδια του άλλου. Ο ποιητής γνώρισε μιὰ γυναίκα' κι ἂν δὲν ἦταν ἡ γυναίκα ἐκείνη τὸ «ἀπάντων ἀγριώτατον κακόν» του Εὐριπίδη, μὰ μπορούσε να κἀμὴ τὸ Γάλλο Βινύ, τὸν τρανὸ ποιητὴ τῆς «Οργῆς τοῦ Σαμφών» να κράξῃ ἄλλη μιὰ φορὰ:

La Femme, enfant malade et douze fois impur.

Ο ποιητής ἀγάπησε τὴ γυναίκα, κι αὐτὴ ἀγάπησεν ὄχι τὸν ἄνθρωπον, ὅσο, καθὼς πάντα, τὸν ἔρωτα τὸν κάπως ξεχωριστὸ ποῦ τῆς φανέρωσεν ἐκείνος' ἔρωτα μὲ ἀγνὰ ποιητικὰ φτερά. Βλέπεις, τῶν άλλων τὰ αἰσθήματα—τὸ γνώριζεν ἐκ πείρας ἡ γυναίκα—εἶχαν ψαλιδιαμένα τὰ φτερά τους ἢ δὲν εἶχαν διόλου. Τῆς εἶχε δώσει ὁ ποιητής—και τὰ γε μάθει ἀπόξω—τρία τέσσερα τετράστιχα γραμμένα ὄχι με πένα, ἀλλὰ με φλόγα' ἔλεγε μέσα σαυτὰ τὴ δόξα τῆς ὁμορφιάς της κ' ἔλεγε τὸν πόνο τῆς ἀγάπης του. Τέτοιες ἀγάπες ὅμως δὲ βαστοῦνε πολὺ

... Me crois-tu donc assez fou pour rêver
L' éternité des roses ?

Βαρῆθηκε τὸν ποιητὴν ἡ γυναίκα, κι ὁ ποιητής εἶδε πὼς πάντα ἡ γυναίκα, καθὼς λέει κι ὁ δικός μας ὁ Παπαρηγόπουλος (κρίμα στὰ ποιήματά του, τόσο αἰσθαντικὰ και τόσο κακογραμμένα:)

Και ἂν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀγάπην ἤδη,
Δὲν ἀγαπᾷ τὴν δύναμιν αὐτῆς ὑπολογίζει,
Κ' ἐνῶ ὦχρ' ἐξ ἔρωτος σὲ βλέπει, σὲ προδίδει!

Χωριστήκαν. Μετὰ καιρὸ—πὼς τᾶφερν ἡ τύχη—γνωρίσθηκε με τὸν ἀδερφὸ τοῦ ποιητῆ, με τὸν τραγουδιστὴ τὰ ταίριασαν. Ἦνθε τὸ μᾶστορή της. Τὴν ἐβασάνιζεν αὐτὸς, ὅπως αὐτὴ ἐβασάνιζε τὸν άλλον' τὸν ἀγαποῦσεν ὅμως τὸν ταρινόν, ἂν ὄχι με περισσότερην εἰλικρινειαν, ἀλλὰ με περισσότερο πείσμα. Μιὰν ὥραία καλοκαιρινὴ βραδιάν ὁ τραγουδιστὴς θέλησε να δείξῃ τὴν τέχνην του στὸ ταῖρι του. Τῆς τραγούθησεν ἔρωτικώτατο τραγούδι τουισμένο γλυκύτατα' και τὸ τραγούθησε θεία. Καί, κίτταξε! τὸ τραγούδι ἐκεῖνο ἦταν οἱ στίχοι τοῦ ποιητῆ, τὰ τρία τέσσερα τετράστιχα ποῦ ἔλεγε τὴ δόξα τῆς ὁμορφιάς της κ' ἔλεγε τὸν πόνο τῆς ἀγάπης του... Καί ἡ γυναίκα ποῦ τὸν παιζογελοῦσε τὸν ποιητὴν, ὅταν τὸν εἶχε στὰ πόδια της, τὸν θυμῆθηκε με τὸ τραγούδι ἐκεῖνο, μακρὰ της πλέον και χωρισμένο ἀπ' αὐτὴ παντοτινὰ, ξανάειδε τὰ περασμένα της ὅλα, σὲ μιὰ στιγμὴ ξανάησε μ' ἐκείνον, και βρισκοντας ἄνοστο, χοντρό, σχεδόν ἀνυπόφορο, και ξεχνώντας τὸν τραγουδιστὴ ποῦ τὸν εἶχε μπροστά της, τὸν ξαναγάπησε θεότερῆλα τὸν ποιητὴ, σὺν ὄνειρο ὑψηλότατο και ὀλόφατο, μ' ὄλη τὴ δύναμιν τῆς φαντασίας της, και—ποῖς ξέρει—αὐτὴ τὴ φορὰ και μ' ὄλη τὴν ἀλήθειαν τῆς καρδιάς της!

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ

ΕΝΟΡΙΤΗΣ

(ΜΥΘΟΣ ΚΡΙΛΩΦ)

Εἶν' ἄνθρωπος, ὅπου ἀρκεῖ να ἀγαπᾷ κανένα εἶσαι γι' αὐτὸν νους ἔξωχος και συγγραφεὺς μεγάλος' ἐνῶ τυχαίνει άλλος, ποῦ ψάλλε ὅσο θες καλά, γλυκά, χαριτωμένα, ὄχι μονάχα ἔπαινο παρανοῖο σ' ἀρνέεται, ἀλλὰ και τὸ να αἰσθανθῇ πὼς κάτι λὲς φοβεῖται. Ἄν και ἐνδέχεται μ' αὐτὸ ὀλίγο να ἐγγίσω, ἀλλ' ἀντὶ μῦθου, ἐν συμβᾶν θενὰ ἐξιστορήσω.

Ἐνας ἱερακῆρυκας δεινός, μιὰ Κυριακὴ, (διάδοχος τοῦ Πλάτωνος' εἰς τὴν βῆτορικῆ), διὰ τὰ ἔργα τὰ καλά μ' εὐφράδειαν ὁμίλει. Μέλι γλυκὰ τὰ λόγια του ἐτρέχαν ἀπ' τὰ χεῖλη. Σ' αὐτὰ ἡ ἀλήθεια καθαρά, χωρὶς τεχνολογήματα, σὺν ἁλυσίδα, ἔλεγε, ἀπὸ χροστὸ φτιασμένη, ὑψώνοντας στοὺς οὐρανοὺς ιδέας και αἰσθήματα, τοῦ κόσμου ἐφανέρωνε τὸ μάταιον ἐν γενεῖ. Ἐπέρανε ὁ τῶν ψυχῶν ποιμὴν τὴν διαχρῆ ἀλλ' ἐκρατοῦσε γενικὴ ἀκόμη προσοχῆ. Συγκίνησις και ἔκστασις κυρίευσε καθένα κ' εἶχαν, χωρὶς να τὸ νοῦν, τὰ ματὰ δακρυσμένα. Ὅταν ἐβγήκεν ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, εἶπ' ἕνας στὸν πλησίον του' «τί δῶρο, τί ἀξία! πόση γλυκάδα, τί φωτιά, ποῦ ταις καρδιαῖς θερμαίνει! Πλὴν ἡ καρδιά σου, γείτονα, ὡς βλέπω, κρούα μένει' ἀφοῦ δὲν δάκρυσες, θὰ πῆ διόλου δὲν πονοῦσες!» ἢ μὴ δὲν ἐνοοῦσες;» —Ὡς; ἔννοιωσα πολὺ καλά! ἀπήντησεν αὐτός, ἀλλὰ να κλάψω διατί; βρωτὰ μὲ ἀπορία! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐνορία».

Π. ΑΞΙΩΤΗΣ

Η ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

«Τὸ παληόπαιδο... Εἶδες ἐκεῖ, καλέ! Ἄς μείνη τόρα κι' ἄλλο χρόνο στὴν ἴδια τάξῃ να μουχλιάσῃ!» ἔλεγε τὴ μετέρα τοῦ Γιαννάκη, μαθούσα τὴν εἰς τὰς ἐξετάσεις ἀποτυχίαν τοῦ χαριτωμένου υἱοῦ της—ἂν και τὸ πρᾶγμα δὲν της ἔκαμε πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι ἦτο ἀπὸ τέτοια συνειθισμένη.

—«Τί σας φταίω γώ; τὰ μαθηματικὰ μὲ πήρανε στὸ λαιμό τους» ἔλεγε τὸ Γιαννάκης, ὠχρότερος ὀλίγον τοῦ συνήθους, ἀλλ' ὄχι και πολὺ σελεκτισμένος. «Ἐγὼ σᾶς τὸ εἶπα: μαθηματικὰ δὲν καταλαβαίνω, ὅσο να διαβάσω. Ἄν δὲν καταργηθῶν τὰ μαθηματικὰ, ἐγὼ δὲν θὰ βγάλω τὸ Γυμνάσιο, να τὸ ξεύρετε.

—Πφ! πολὺ ποῦ με μέλει!» εἶπε και ὁ πατέρας. «Σὲ βγάξω γὼ ἀπὸ τὸ σχολεῖο και σε βάζω σὲ καμμιά τέχνη... ὄχι!...

—Πφφφφ! ἔκαμεν ὁ Γιαννάκης ξεκαρδισμένος ἀπὸ τὰ γέλια, και ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τρέχων, διότι τὴν ἀπειλήν αὐτὴν τοῦ τὴν ἔκαμνε ὁ πατέρας του στερεότυπον ἀπὸ χρόνια τόρα και ἐνεθυμῆθη με αὐτὴν τὰ μικράτα του.

Και δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἦτο εὐθυμος. Ἠσθάνετο, —ἡ ἀλήθεια εἶνε,—μιὰ μικρὴ φούρκα, κατὰ τῆς τύχης και τοῦ καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν, ἀλλ' ἐπροσπα-

Ἄ ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ τὸν ἀργυμανδρίτην Μόσχας ῥήτορα διάσημον, ἀποθανόντα κατὰ τὸ 1812. Σ. τ. Μ.

θοῦσε νὰ τὴν κρύπτη ὅσον ἤμποροῦσαν εἰς τὸ βάθος καὶ νὰ γελᾷ. Ἐκ τούτου ἐκινήθη ὁ πατήρ του νὰ εἴπῃ εἰς τὸ τραπέζι μὲ ἀστεϊὰν σοδαρότητα·

— «Φοβοῦμαι μὴν αὐτοκτονήσῃ ὁ Γιαννάκης μου ἀπὸ τὸ κακὸ του».

Ὁ Γιαννάκης τὸ ἄρπαξεν ἀμέσως. Βέβαια αὐτοκτονήσῃ. Μήπως δὲν αὐτοκτονήσαν τόσα παιδιά, ποῦ ἔπαθαν τὸ ἴδιο ρεζίλικι τὸ δικό του; Ἡ ἐφημερίδες ἀνέφεραν κἀθε μέρα ἓνα σωρὸ. Ἦταν, μάτια μου, τοῦ σουμοῦ. Καὶ εἶχαν δίκην, μὰ τὸ Θεό. Δὲν πρέπει νὰ ζῆ κανεὶς, ὅταν ἀπορριβθῆ στὰς ἐξετάσεις καὶ μάλιστα στὰ μαθηματικά. Τὸ φιλότιμο δὲν ἔφαγε καὶ τὸν Κυβερνήτη; Θαὐτοκτονήσῃ καὶ αὐτός. Θὰ χαρῆ μιά δυὸ μέρες τῆ ζωῆ του καὶ ἔπειτα ἀντίο... θαὐτοκτονήσῃ.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἐφάνη ἐξαισία, πρὸ πάντων ὡς μέσον νὰ καταπιῆ τὴν φουρκάν του. Καὶ ὅλον τὸ μεσημέρι δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν ἀναστρέφῃ, νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ, νὰ τὴν τελειοποιεῖ, μὲ γέλια καὶ ἀστεῖα. Δὲν παρήλθον τρεῖς ὥραι, ἀφ' ὅτου ἐρρίφθη ὁ πρῶτος σπῆρος, καὶ τὸ σγέδιον εἶχε γίνει εἰς τὴν ἐντέλειαν. «Ὅταν ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη ἐξῆυπνησεν ἀπὸ τὸν μεταμεσημβρινὸν ὕπνον, ὁ Γιαννάκης τῇ ἐπέδειξε θριαμβευτικῶς τὸ φονικὸν μέσον. Ἦτο ἓν ποτήριον ὕγρου κοκκινωποῦ καὶ δυσώδους—διάλυσις πυρεϊῶν εἰς τὴν ὁποίαν, διὰ τὸ ἀσφαλέστερον, εἶχε προσεθεῖ καὶ ὀλίγη ὕαλος κοπανισμένη.

— «Εἶνε τὸ καλλίτερο, μητεροῦλά μου» εἶπε μελαγχολικῶς δῆθεν ὁ Γιαννάκης. «Τὰ ξουράφια καὶ τὰ πιστόλια εἶνε ἄγρια πράγματα. Ἐπειτα ποῦ νὰ βρῶ; Ἐν ᾧ μ' αὐτὸ τὸ νεράκι, ἔτσι κἀνεὶς μιά καὶ αἰωνία σου ἡ μνήμη!»

Καὶ ἤγγισε τὸ ποτήριον διὰ τῶν χειλέων.

— «Ἐλα, ἔλα, ἀνῆγτε, δὲν ἔντρέπεσαι» τῷ εἶπεν ἡ μητέρα, «μὴν καταπιῆς καμμιά γουλιὰ καὶ σε πιᾶσῃ κόψιμο. Σαχλέ!»

— Μπρὲ τί γουλιὰ! Ἐγὼ θὰν το πιῶ ὅλο αὐτὸ τῆ νύχτα. Τί, δὲν το πιστεύεις; Questa notte...

— Ἄφησέ με, παιδί μου, καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι.

— Καλὰ!

Καὶ ἐξῆλθεν ἀπειλητικώτερος καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐκεῖ ἔβαλε τὰ βιβλία του καὶ τὰ πράγματά του ἐν τάξει, —εὔρεν ἀφορμὴν καλὴν νὰ το κἀμῃ, —καὶ ἔγραψε τὴν διαθήκην του, μίαν διαθήκην πολὺ πρωτότυπον, διότι τῶν μὲν χρημάτων του κληρονόμον γενικὸν ὠρεῖε τὸν ἑαυτὸν του, — εἶχε σκοπὸν νὰ τα ἐξοδεύσῃ ὅλα πρὸ τοῦ θανάτου του, — τῶν δὲ πραγμάτων ἓνα φίλον του στενόν, ἀποκληρόνων, ἕνεκα μυστηριωδῶν λόγων, καὶ γονεῖς καὶ ἀδελφὴν. Μετὰ τοῦτο ἐδοκίμασε νὰ συντάξῃ τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἄφινε, πιστοποιοῦσαν καὶ δικαιολογοῦσαν τὸ ἀπονενομημένον διάβημά του. Ἐλαβε φύλλον γάρτου καὶ ἔγραψε:

Φίλτατοι γονεῖς

Μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρω...

Ὅχι, δὲν ἤρχιζε καλὰ τὸ ἔσχισε. Ἐλαβεν ἄλλο καὶ ἔγραψε:

Γονεῖς φίλτατοι

Νὰ ὑποφέρω μὴ δυνάμενος...

— Ὄψ! τί ἔπαθα σήμερα, δὲν μπορῶ νὰ γράψω! εἶπε μετ' ἀποτροφῆς, μιμώμενος ἓνα ἥρωα τῆς κωμῆδας «Ζητείται Ὑπηρέτης» καὶ ἔσχισε καὶ τὸ δεύτερον φύλλον τραγικώτατα. Ἐλαβε τρίτον καὶ ἔγραψεν ὀριστικῶς πλέον:

Μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρω τὸ αἶσχος τῆς ἀπορρίψεώς μου καὶ τὸν καθηγητὴν τῶν μαθηματικῶν, ἀπεφάσισα νὰ τεματίσω τὸν ἄθλιον καὶ ἐλευθὲρον βίον μου καὶ νὰ μεταβῶ

εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, πλησίον τῆς Μαίρης καὶ τοῦ Μιχαήλ. Ὁ Θεὸς νὰ παρηγορήσῃ τοὺς γονεῖς μου, τοὺς συγγενεῖς μου, τοὺς φίλους μου καὶ τὸ Ἔθνος, νὰ κεραινώσῃ δὲ τὸν αἴτιον τοῦ δυστυχήματός. Ἀμήν.

Γιαννάκης

— Καὶ τὸρα ἐμπρός! εἶπεν ὁ Γιαννάκης, διασκέδασι αὐτὲς τὲς λίγες ὥρες ποῦ μου μένουν καὶ τὸ πρῶτ' θάνατος.

Καὶ το ἔλεγε μὲ τόσῃν σοδαρότητά, ὥστε τέλος πάντων κατώρθωσε νὰ το πιστεύσῃ καὶ ὁ ἴδιος. Ἦτο τῆς φύσεώς του ἴδιον νὰ γίνεταί θύμα τῶν τοιούτων αὐταπατιῶν.

Τὸ ἀπόγευμα κατέθηκεν εἰς τὸ Φάληρον μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ μὲ τὴν ἀδελφὴν του. Ἡ θερινὴ δειλὴ ἦτο ἐξαισία. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει μεγαλοπρεπῶς ἐπιχύσας χρυσὸν καὶ πορφύραν. Ἡ σελήνη ἤρχισε νὰ φέγγῃ ὡχρὰ ἐπὶ τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ. Ἡ αὔρα ἐρρυτίδου τὴν θάλασσαν, ἀποφέρουσα τοὺς φθόγγους τῆς μουσικῆς. Κόσμος πολὺς περιεφέρετο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, τὴν ὁποίαν ἐξωρρίζαν ἀνασθέντα ἤδη τὰ λευκαυγῆ ἡλεκτρικά. Ὁ Γιαννάκης ἠτένιζε καὶ ἀπελάμβανε μὲ νέαν ἡδονὴν τὰ συνειθισμένα αὐτὰ θέληγτρα καὶ προχωρήσας ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, ἐκάθισεν εἰς μίαν γωνίαν, μόνος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ ἐφιλοσόφησεν ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων... Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἡ μελαγχολία εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν του. Τὸ παιδίον εἶχε πεισθῆ πλέον ὅτι θάποθάνῃ. Παράδοξον, ἀλλ' ὅταν παίζουσι τὰ παιδιά, εἶνε τὸσῷ δυσδιάκριτος ἡ γραμμὴ, ἡ χωρίζουσα τὸ σοδαρὸν ἀπὸ τὸ ἀστεῖον!

— «Ἄ, μὰ δὲν εἶνε δουλειὰ αὐτῆ!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν «ἄρχισα νὰ τα χάνω καὶ πρέπει νὰ το ρίψω στὴ διασκέδασι βαρειά.» Καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπανέρῃ τοὺς ἰδικούς του καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ εὐφρολογῇ καὶ νὰ γελᾷ, ἐκ φόβου δῆθεν μήποτε δειλιάσῃ.

Τὸ ἐσπέρας ἔφαγε καὶ ἔπιεν ὅσον ἤμπορεσε. Τὸ φαγητόν, διὰ πρῶτην φορὰν φέτος, εἶχε φρέσκας ντομάτες καὶ το εὔρεν ἐκτάκτως νόστιμον. Κατόπιν ἐξῆλθε μόνος. Αἱ Ἀθηναῖοι διεσκέδαζαν, ηὔφραινοντο, ἀνεψύγοντο, ἀνεζωογονοῦντο. Παντοῦ κέντρον, παντοῦ κόσμος, παντοῦ φῶς, παντοῦ ἀρμονία καὶ γέλως. Αἱ πλατεῖαι γεμάται, τὰ πυροτεχνήματα εἰς ἐνέργειαν, τὰ καφενεῖα γεμάτα, κόσμος πολὺς εἰς τὰ καφεσαντάν, φωναὶ καὶ σημαῖαι ξεσηχισμέναι, τὰ θέατρα πλήρη, τὰ ἵπποδρόμια κατὰμεστα. Ἀπόψε ποῦ ἤθελε νὰ ταπολαύσῃ ὅλα, ὁ Γιαννάκης τὰ ἔχασε· δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ πρωτοπάρῃ.

— «Ὅσα μπορέσω. θὰ ἰδῶ, ἐμπρός!» εἶπε. Καὶ εἰσῆλθε πρῶτον εἰς τὸ θέατρον τῆς Ὀμονοίας. Ἐβρισθε μὲ μεγάλῃν πόζαν δυὸ δεκάρες εἰς τὸν θυρωρὸν, εἶπεν ἓνα ἀριθμὸν καθίσματος καὶ εἰσῆλθε χωρὶς εἰσιτήριον, χωρὶς πληρωμὴν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰσέρχονται καὶ ἄλλοι πολλοί, μεγαλῆτεροι ἀπὸ τὸν Γιαννάκη, καταχρώμενοι τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν θυρωρῶν, οἱ ὅποιοι νομίζουσι ὅτι ἔχουσι διαρκῆ εἰσιτήρια. Ὁ Γιαννάκης εἶδεν ἐκεῖ τὴν Δὰ Βερώνην, τὴν ἐχειροκρότησε, ταχθεὶς αἰφνιδίως μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν τῆς, καὶ ἀπῆλθεν ἐνθουσιασμένος. Οὕτω διαδογικῶς ἐπεσκέσθη τὸ ἐκεῖ πλησίον ἵπποδρόμιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔμεινε καὶ ὀλίγον περισσότερο, διότι τὰ σοφὰ ἄλογα τὰ ἐπρωτίμα ἀπὸ τὰς καλλιτέχνιδας, τὸ θέατρον τοῦ Τσόχα, ὅπου ἐξεκαρδίσθη μὲ τὸν Παντόπουλον, τοὺς Ἀβερνίους, ὅπου ἀπὸ τὰ ἐμφαντικὰ κινήματα τῶν αἰοιδῶν ἐννοεῖ κατὰ βάθος τὴν σκανδαλώδη ἐννοίαν τῶν γαλλικῶν ἀσματιῶν καὶ ἐχειροκρόται ἐκθύμως, καὶ τέλος τὸν Παράδεισον ὅπου ἠνοῖξεν ἀτελεύτητον συζήτησιν μὲ κατὰ φίλους του περὶ τῆς ἀξίας τῶν δύο ἀντιζήλων ἠθοποιῶν. Τὸρα

ἦτο ὑπὲρ τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου. Ἐπιστρέφων τέλος ἐπέρασε, μὲ τοὺς ἐν λόγῳ φίλους του ἀπὸ ἑνα καφεσταντάν, ὅπου ἔμειναν ἀρκετὴν ὥραν, συνάψαντες καὶ γνωσιμίας τῆς στιγμῆς μὲ τὰς αἰδοῦς...

Ἐν ᾧ δὲ πλήρης ἐντυπώσεων καὶ εὐθυμίας ὁ Γιαννάκης ἀπήρξατο πρὸς τὴν οἰκίαν του, — ἦτο πολὺ ἀρχὰ πλέον — ἐσυλλογίζετο ὅτι αὐριον ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὸ ἄλλο ἵπποδρόμιον καὶ τὸ θηριοτροφεῖον καὶ τὸν Φασουλῆν, τὸ θέατρον τοῦ λαοῦ, ὅπου κάθε βράδυ ἀντηγεῖ ὁ εἰλικρινέστερος γέλωθ. Εἶχον τόσας διασκεδάσεις, τόσα κέντρα φέτος αἱ Ἀθηναί! κατακλυσμός... Ἐλθσάμενος καὶ τὴν αὐτοκτονίαν καὶ τὸ αἶσχος τῆς ἀπορρίψεως καὶ ὅλα... Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ παράθυρον ἦτο δλάνοικτον καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης, δυσούσης, εἰσῆρχετο γλυκὺ καὶ εὐφρόσουν. Εἰς τὸ βῆθρον τοῦ παραθύρου ἀπέκειτο τὸ ποτήριον μὲ τὴν διάλυσιν τῶν πυρείων, ὡς το εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ νὰ τον περιμένῃ... Ἐὖ εἶδε καὶ ἐγέλασε... Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφιλοσόφησε σοβαρὰ τῷ ὄντι ἐπὶ τῆς αὐτοκτονίας του. Καὶ τὸ ἀπλοῦστερον παιγνίδι εἰμπορεῖ νὰ μας κάμῃ νὰ σοβαρευθῶμεν.

— Τί ἔμμορφη ποῦ εἶνε ἡ ζωῆ, εἶπε, καὶ τί ἀνῆρτοι ποῦ εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ αὐτοκτονοῦν, ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλήθεια!

Καὶ λαθῶν τὸ δηλητήριον τὸ ἔχυσεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου μετ' ἀποστροφῆς, ὡς ἐὰν πράγματι εἶχεν ἀποφασίσει ποτὲ νὰ τὸ πῆ.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Λεοντοσίγριδες

Εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τῆς ἐν Δουβλίῳ Βασιλικῆς Ἰρλανδικῆς ἐταιρίας ἐλπίζουσι νὰ λάβωσι μετ' ὀλίγον νέθον γόνον ἐκ λέοντος καὶ τίγριως. Τοιοῦτοι μιγάδες ἐγεννήθησαν ἄλλοτε ἐπανειλημμένως ἐν τῷ θηριοτροφεῖῳ τοῦ Ἀτίνης ἐν Βίνδσωρ. Ὁ πρῶτος γόνος εἶδε τὸ φῶς ἐν ἔτει 1824· ὁ δὲ βασιλεὺς εἰς ὃν ἐπέδειξαν τὰ ἄρρενα ζῶα ἐκάλεσε τὸ εἶδος τοῦτο «Λεοντόσιγριν»· ἐθηλάσθησαν ὑπὸ μιᾶς αἰγῆς καὶ πολλῶν κυνῶν, ἔφθασαν δὲ εἰς ἡλικίαν τριῶν μηνῶν. Ὁ δευτέρος τοκετὸς ἐν ἔτει 1827 ἀπῆρτίζετο ἐκ δύο ἄρρένων οἵτινες εὐρίσκονται νῦν ταριχευμένοι, εἰς Βρεττανικὸν Μουσεῖον ὁ εἰς, καὶ εἰς τὸ τοῦ Ἐδιμβούργου ὁ ἕτερος· κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Βάλλ ἐφθασαν εἰς ἡλικίαν 10 μηνῶν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἔλαβον ἐπανειλημμένως χώραν γόνου λεοντοσίγριων. Οὗτω ἀναφέρει ὁ Ρόβερτσων, ὅτι εἶδε κατὰ τὸ ἔτος 1832 ἐν Νίλκεννυ, ἐντὸς κλωβοῦ, ἕνα λέοντα, μίαν τίγριν καὶ τὰ τρία τέκνα των. Τὰ ζῶα τοῦ 1824 εἶχον κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Γρίφφρι ἀκάθαρτον κίτρινον χροῶμα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ρινῆς καὶ πρὸς τὰ ἄνω τῆς κεφαλῆς, τῆς ῥάχης καὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς οὐρᾶς, ἦτο τὸ χροῶμα πολὺ σκοτεινότερον, ἐν τῇ θέσει δὲ ταύτῃ διεγράφετο καὶ ἔντονοι καθετοὶ γραμμαί· σκοτειναὶ κηλίδες ἐκάλυπτον τὸ μέτωπον, ἐφαίνονται δὲ καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἀλλ' ἀσαφῶς. Τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς ἦτο ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ λέοντος, ἡ λεπτὴ διασκευὴ τοῦ λοιποῦ σώματος ὁμοιάζεν ἐν τούτοις μᾶλλον πρὸς τὸ τῆς τίγριως.

Ι*

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ὁ καιρὸς ἔστρωσεν. Οὔτε νέφη πλέον ἀπειλητικά, οὔτε ἐσπερινὰ ἀστραπαί, οὔτε βρονταὶ μακρυσμένοι, οὔτε ψεκάδες βροχῆς ἰδιότροποι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας, οὔτε νύκτες πολὺ δροσεραὶ, ὑγραί, ἀναδύλλουσαι τὰ ὑπαίθρια θεάματα. Ἦρχισαν αἱ ἡμέραι αἱ πυριφλεγεῖς, μὲ τὸν μονοτόνω καὶ ἀπελπιστικῶς κυανοῦν οὐρανὸν καὶ αἱ νύκτες αἱ ἀστροφώτιστοι, αἱ χλιαραί, αἱ ἡδυπαθεῖς, ὑπὸ τὰς ὁποίας νέαν μαγεῖαν περιβάλλονται τὰ ἐξοχικὰ τοπία. Καὶ ἐξέερχονται ὑπὸ τῆς θερμότητος τὸ κράτος καὶ ὑπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναψυχῆς οἱ ἄστοι σὺν γυναίξ! καὶ τέκνοις, καὶ κατακλύζουσι τὰς ὁδοὺς καὶ συρρέουσι εἰς τὰ κέντρα καὶ ἡ κίνησις ὑπὸ τὰ μυρία φῶτα πόλεως διασκεδάζουσης παρατείνεται μέχρι βαθείας νυκτός, ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερα ἐκάστου προσπαθοῦντος νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ παραδοθῆ εἰς τὸ ἀναπόφευκτον τῆς κλίνης μαρτύριον.

Καὶ ὡς πρὸς τ' ἀναψυχτικὰ κέντρα καὶ τὰς διασκεδάσεις, αἱ Ἀθηναί φέτος ὑπερέβαλον ἑαυτάς. Ἀρκεῖ ἀπλῆ χρονολογικὴ ἀπαριθμησις, ἀνεῦ ἄλλης περιγραφῆς. Ἡ πλατεῖα τῆς Ὁμοιοῖας θέατρον ἑλληνικόν, τὸν θίασον Μένανδρον μὲ τὴν Δθα Βερόνην, ἐλλοκιστικὴν πρωταγωνίστριαν. Ἡ ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου Ἴπποδρόμιον, ἴσως τὸ μᾶλλον συγκαζόμενον ἐκ τῶν ἑσπερινῶν θεαμάτων. Ἡ ὁδὸς Σταδίου τὸν Παντόπουλον, τὰ Ἰλίσια τὸν Παράδεισον μὲ τὴν ἀμίμητον κυρίαν Παρασκευοπούλου, τοὺς λαμπροὺς Ἀδερῖνους εἰς τοῦ Ὀρφανίδου, δευτέρου Ἴπποδρόμιον εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ἀπέναντι τὸ Θηριοτροφεῖον· εἰς τὰ Πευκάκια, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ εἰς ἄλλας ἀκόμη συνοικίας Θεάτρα λαϊκὰ Φασουλῆδων, εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ Ὀρφανίδου Ζυθοπωλεῖον Καφὲ Σαντάν, μουσικὴ εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τὸν κ. Καίσαρην καὶ ἄλλα μικρότερα κέντρα τὰ ὅποια ποῦ νὰ τἀριθμῆσῃ κανεὶς ὅλα προχείρως καὶ προπάντων ποῦ νὰ τα ἰδῆ καὶ νὰ τα ξαναἰδῆ καὶ νὰ τα χορτάσῃ. Πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ ἔχῃ κανεὶς εἰς τὴν διάθεσίν του θερμὴν περιόδον τετραπλασιασῆς διαρκείας, γράφει ἡ Νέα Ἐφημερίς. Καὶ αὐτὰ μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀφῖνοντες τῶρα τὸ Φάληρον χωριστῶν, τὸ μέγα καὶ πολυφώνου κέτρον τῆς ἀναψυχῆς μὲ τὰ τὸς κέντρα.

Δευτέρα ἔκδοσις τοῦ Καπετὰν Γεώργη, τοῦ περιφήμου καταστίχτου ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐστίας. Εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ δ' ἀστυνομικοῦ τμήματος κρατεῖται ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἄνθρωπος ἀγνώστου ὀνόματος καὶ προελεύσεως, τοῦ